

ဝိတ်ကူးချီချီအနုပညာ

မောင်ထွန်းသူ
မြန်မာမြန်
အိုလက်ဆီယာ
OLESYA

by Aleksandr Ivanovic

မြန်မာ့စာပေအသင်း

www.moe.com

Aleksandr Ivanovic

မောင်ထွန်းသူ
မြန်မာမြန်

အိုလေးယာ
OLESYA

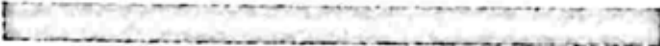
by Aleksandr Ivanovic

tun0052

1800.00 Ks

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာပွေ၊
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 မျက်နှာပုံနှိပ်သူ - Vladimir Volegov
 ၂၀၁၅ ဇွန်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၀၀ပြည်နှစ် ထွန်းလင်းတောက်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်ပုံ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
 ရောင်းစျေး ၁၀၀၀ ကျပ်

အိုလက်ဆီယာ
 မောင်ထွန်းသူ - ရန်ကင်း၊
 စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၅၊
 စာမျက်နှာ ၁၁၂ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဇင်တီ x ၂၀.၅ ဇင်တီ
 (၁) အိုလက်ဆီယာ

အိုလက်ဆီယာ
မောင်ထွန်းသူ
မြန်မာပြန်

မြန်မာ့စာပေကော်မရှင်

mgyc.com

mgyc.com

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

(၁)

ဤဝတ္ထုသည် ရုရှားဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ “အိုလက်ဆီယာ”^၁ အမည်ရှိ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေးတစ်ဦး၏ အလှနှင့် ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်၏။ သူ့အလှ၊ သူ့ဘဝနှင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို တည်မှီ၍ ဥစ္စာစောင့်မလေးတစ်ဦး၏ အလှမျိုး ပိုင်ဆိုင်သူဟု တင်စားခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အိုလက်ဆီယာသည် ရုပ်လှသလောက် ဘဝလှသူ မဟုတ်ပါ။

အိုလက်ဆီယာအား သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က အောက်တန်းစားဟု သတ်မှတ်သည်။ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟု ယူဆကြသည်။ မည်သူမှ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း အိုလက်ဆီယာသည် ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင် ခဲ့ရရှာသည်။ သူ့ဘဝသည် “ကင်မီလီ”^၂ ဝတ္ထုမှ “မာဂရက်ဂေါတီးယား” ၏ဘဝနှင့် ဆင်သလိုလိုရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

၁။ Olesya-Olessiya

၂။ Camillee

(၂)

အိုလက်ဆီယာ၏ ဖန်တီးရှင်မှာ ရုရှား စာရေးဆရာကြီး “အလက် ဇင်ဒါကူပရင်”^၁ ဖြစ်သည်။ အလက်ဇင်ဒါကူပရင်ကို ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် နာရော့ဗ်ချာတာ ၊ အမည်ရှိ တောမြို့ကလေးတစ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်သည် ဝင်ငွေ အသင့်အတင့်ရှိသော အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကူပရင် တစ်နှစ်သားခန့်တွင် သူ့ဖခင် ကွယ်လွန်သဖြင့် သူတို့မိသားစု ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။

မော်စကိုမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြီးနောက် ကူပရင် အသက်ခုနစ်နှစ် အရွယ်တွင် စီးပွားရေးကျပ်တည်းမှုကြောင့် သူ့မိခင်က သူ့အား မိဘမဲ့ ကလေးများကျောင်းသို့ပို့ခဲ့သည်။ နောက်သုံးနှစ်မျှအကြာတွင် ကူပရင်သည် ထိုခေတ် ထိုအချိန်က တည်ရှိခဲ့သော စစ်ပညာသင်ကျောင်းသို့ရောက်သွားခဲ့ သည်။

အသက် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မျှသာရှိသေးသော စစ်ပညာသင် ကျောင်းသားကူပရင်သည် ၁၈၈၉ ခုနှစ်တွင် “နောက်ဆုံးပွဲထုတ်ခြင်း”^၂ အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ရေးသားခဲ့သည်။ ဤဝတ္ထုတို အတွက် ကူပရင်သည် အဖမ်းခံခဲ့ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စစ်ပညာသင်များသည် စာနယ်ဇင်းများ၌ မည်သည့်စာပေကိုမှ ရေးသားခွင့် မရှိဟူသော တားမြစ်ချက်ကြောင့်ပေတည်း။

ကူပရင်သည် စစ်ပညာသင်ကျောင်း ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရရန် အားထုတ်ခဲ့သော်လည်း မရခဲ့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ၁၈၉၃ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းမှထွက်ကာ “ကိမ်မြို့”^၃ သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ သည်။ ကိမ်မြို့၌ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် နှစ်များအတွင်း သူ့ဘဝသည် ဆင်းရဲမွဲတေ

၁။ Alexander Kuprin
၂။ Narovchata
၃။ The Last Debut
* Kiev

ခြင်းဖြင့် နပမ်းလုံးနေရသော အလုပ်လက်မဲ့ လူလေလူလွင့် ဘဝမျိုး ဖြစ်၏။ သူ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် “ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် လုံးဝရင်းနှီးမှု မရှိခဲ့သော မြို့ကြီးတစ်မြို့အတွင်းရှိ ငွေကြေးမရှိ၊ ဆွေမျိုးညာတိမရှိ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းမရှိဘဲ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ အဆိုးဆုံးကား ကျွန်ုပ်တွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာဟူ၍ ဘာပညာမှ မတတ်ခြင်းနှင့် လက်တွေ့ ဘဝ၏အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတမရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်”ဟု ရေးသားခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကိပ်မြို့၌ နေထိုင်ခဲ့သည့် ကာလအတွင်း ကူပရင်သည် ဝတ္ထုတိုများနှင့် ကဗျာများ ရေးသားခဲ့သည်။ သူ့စာများသည် သတင်းစာများနှင့် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဖော်ပြခံခဲ့ရသည်။ ဤကာလအတွင်း မှာပင် သူသည် သတင်းထောက်၊ ရုံးစာရေး၊ ပြဇာတ်မင်းသား၊ မြေတိုင်း စာရေး နှင့် ပစ္စည်းသယ် အလုပ်သမား စသည့် အလုပ်များဖြင့် ဘဝမျိုးစုံတွင် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရ၏။

၁၈၉၇ ခုနှစ်တွင် သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ သူသည် စာရေးဆရာကြီး မက္ကဇင်ဂေါ်ကီနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ၁၉၀၅ ခုနှစ် ပထမ ရုရှားတော်လှန်ရေး မဖြစ်ပွားမီနှစ်များသည် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကူပရင် ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့သောနှစ်များ ဖြစ်သည်။

၁၉၀၅ ခုနှစ် တော်လှန်ရေးကြီး အရေးနိမ့်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင်မူ ကူပရင်သည် ဂေါ်ကီနှင့်အယူအဆချင်း မတူသဖြင့် အနေဝေးသွားခဲ့သည်။ ရုရှားနိုင်ငံတွင် မဟာအောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးဆုံးသွားသည့် အခါတွင်မူ ကူပရင်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ကူပရင်သည် ဝတ္ထုတိုအများအပြား ရေးသားခဲ့သည်။ သူ့ဝတ္ထု တိုများသည် လူတန်းစားမျိုးစုံ၏ ဘဝမျိုးစုံကို ပီပြင်အောင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိကြသည်ဟု စာပေပညာရှင်များက ဆိုကြသည်။ သူ၏ အထူးခြားဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံးသော ဝတ္ထုကြီးနှစ်ပုဒ်မှာ “နှစ်ဦးချင်းတိုက်ပွဲ” နှင့် “ယာမ” ဟူ၍

တို့ ဖြစ်သည်။ “နှစ်ဦးချင်းတိုက်ပွဲ” ဝတ္ထုသည် စစ်သားဘဝ အတွေ့အကြုံ များကို အခြေခံသော ဝတ္ထုဖြစ်၏။ “ယာမ” ဝတ္ထုသည် ပြည့်တန်ဆာတို့၏ ဘဝကို သရုပ်ဖော်ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်၍ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်အဖြစ်ဖြင့် နိုင်ငံအများအပြားက ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ကြပေသည်။

(၃)

အမှန်တော့ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်သော အလက်ဇင်ဒါကူပရင်၏ “အိုလက်ဆီယာ” သည် ဝတ္ထုရှည်မဟုတ်။ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤဝတ္ထုတိုသည် (ဝတ္ထု တိုပင် ဖြစ်လင့်ကစား) ဇာတ်ကောင်များ၏ စရိုက်ဖော်ရာ၌ ပီပြင်လှသည်ဟု လည်းကောင်း၊ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်အနေဖြင့် မြန်မာဆန်သည်ဟုလည်း ကောင်း ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

၁။ The Duel

၂။ Yama

အခန်း (၁)

ကျွန်တော်၏ အစေခံလည်းဖြစ်၊ ထမင်းချက်လည်းဖြစ်၍ အမဲ
လိုက်ထွက်သည့် အခါများတွင် အဖော်လည်းဖြစ်သော သစ်ခုတ်သမား
ယာမိုလာသည် ထင်းစည်းတစ်စည်းကိုထမ်း၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး
ပခုံးထက်မှ ထင်းစည်းကို ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့...

အေးလွန်း၍ ထုံကျဉ်နေသော သူ့လက်ချောင်းများကို ပူနွေးသွား
အောင် ပါးစပ်နှင့် တဖူးဖူးမှုတ်လျက် ရှိလေသည်။

“အပြင်မှာ လေသိပ်ထန်နေတယ် ဆရာ”

မီးဖိုရှေ့တည့်တည့်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ချလိုက်ရင်းက ကျွန်တော့်
အား လှမ်းပြောသည်။

“ကျုပ် မီးဖိုကို မီးထပ်မွှေးဦးမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ် ဆရာမီးခြစ်ကို
သုံးမယ်နော်”

“ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ငါတို့ မနက်ဖြန် ယုန်ပစ်မထွက်နိုင်
တော့ဘူးထင်တယ် ယာမိုလာ”

“အေး ... ဒါကတော့ တယ်ပြီးမလွယ်ဘူး၊ အခုလို ရာသီမျိုးမှာ
ယုန်တွေဟာ အနိမ့်ပိုင်းဆင်းပြီး ပုန်းနေတတ်တယ်။ မနက်ဖြန် ထွက်လို့
ကတော့ ဘာခြေရာမှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

ပါရာဘရော့ရွာတွင် ခြောက်လကြာမျှနေရမည့် အခါအခွင့်ကို ကျွန်တော် ရခဲ့ပါသည်။

ပါရာဘရော့ရွာသည် ရွာငယ်ကလေးတစ်ရွာဖြစ်၍ ပိုလက်စယီ ပြည်နယ်၏ နယ်ခြားဒေသဖြစ်သော ဗော်ဟီးနီးယန်းနယ်မြေအတွင်းမှ လူသိ သိပ်မများသည့် ရွာဖြစ်သည်။

ဤရွာတွင် နေရသည့် ကာလအတွင်း ကျွန်တော်၏ အဓိက လုပ်ငန်းမှာ အမဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ဤတောင်ပိုင်းဒေသသို့ သွားရမည်ဟု သိရသည့် အချိန်ကတည်းက သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလိမ့်မည်ဟူ၍ နည်းနည်းကလေးမှပင် မတွေးမိ ခဲ့ပါ။

သွားရမည့် ခရီးအတွက် ကျေနပ်မှုအပြည့် ရှိခဲ့ပါသည်။

“ပိုလက်စယီနယ်ဟာ လူသူ အရောက်အပေါက် အလွန် ချောင်ကျ တဲ့နယ်ပဲ။ အကောင်းဆုံး သဘာဝ ရှုခင်းတွေကို မြင်ရမယ်၊ ရိုးသားပြီး အင်မတန် ရှေးကျတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် အကျင့်စရိုက်တွေကိုလည်း တွေ့ရမယ်”

မီးရထားပေါ်တွင် ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် ကြည်နူးခဲ့သည်။

“ဓလေ့ထုံးစံ အဆန်းတွေကိုလည်း မြင်ရမယ်၊ စကားအဆန်း တွေကိုလည်း ကြားရမယ်၊ ပြီးတော့ ကဗျာဆန်းတွေကိုလည်း ကြားရမယ်” စသည်ဖြင့်လည်း တွေးခဲ့မိသည်။

ထိုအချိန်က...

ကျွန်တော်ရေးသည့် ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်သည် မထင်ရှားသော သတင်းစာတစ်စောင်၌ ပါပြီးဖြစ်၍ စာရေးဆရာတစ်ယောက်သည် ဓလေ့ ထုံးစံများကို လေ့လာသင့်သည်ဟူသော စာတွေ့ အသိတစ်ရပ်ကို သိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်သည် ပါရာဘရော့ရွာမှ လယ်သမား များနှင့်သိပ်ပြီး တရင်းတနှီး မရှိလှပါ။

ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းသည် လယ်သမားများကိုယ်တိုင် သိပ်ပြီး ဖော်ရွေမှုမရှိဘဲ ခေါင်းမာလွန်းကြခြင်းပေလော။

သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က သူတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး လာအောင် မဆက်ဆံတတ်ခြင်းကြောင့်လော မပြောတတ်ပါ။

ရွာသားများသည် ကျွန်တော့်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ မြင်လိုက် သည့်အခါ ခေါင်းမှဦးထုပ်ကို ချွတ်ကြသည်။

ကျွန်တော့်အနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည့်အခါတွင်မူ ဣန္ဒြေ တစ်ခွဲသားဖြင့်...

“ခင်ဗျားကို ဘုရားသခင်က စောင်မပါစေ”ဟု ရေရွတ်ကြသည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်က ရပ်ပြီး သူတို့နှင့် စကားပြောဖို့ ကြိုးစား သည့်အခါတွင်မူကား သူတို့သည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြစ်ခါ ကျွန်တော့် အား တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် မေးသမျှ မေးခွန်းများကို မဖြေကြ။

အလွယ်ဆုံးဆိုသည့် မေးခွန်းများကိုပင် သူတို့ နားလည်ကြသည့် လက္ခဏာမပြ။

ကျွန်တော့်ကို စကားပြန်ပြောဖို့ထက် ရှေးခေတ် ပိုလန်လယ်ကျွန် များခေတ်က ကျင့်သုံးခဲ့သည့် ရိုးရာဓလေ့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး နမ်းဖို့လောက်သာ ထပ်တလဲလဲ အားထုတ်နေတတ်ကြသည်။

မတတ်သာတော့သည့်အဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ပါလာသည့် စာအုပ်များကို ဖတ်ခြင်းဖြင့် အပျင်းပြေဖို့ ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

ကြာတော့လည်း ထိုအလုပ်သည် ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာကောင်းသည့် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်လာပြန်၏။

ထိုအခါ ဒေသခံပညာရှင်များနှင့် တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ပြီး စကား ပြောလျှင် ကောင်းလေမည်လားပင် စိတ်ကူးမိလေသည်။

တကယ်တော့ ထိုစိတ်ကူးကို ကျွန်တော် ကြိုက်လှသည် မဟုတ် ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုစိတ်ကူးအတိုင်း လုပ်ရမည်ဆိုပါက လုပ်နိုင် သည့်အခြေအနေရှိသည်။

ကျွန်တော့်နေရာနှင့် ဆယ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် ပိုလန်ဘုန်းကြီး တစ်ပါးနေထိုင်လျက်ရှိ၍ သူနှင့်အတူ စန္ဒရားဆရာတစ်ဦးပါ နေထိုင်လျက် ရှိ၏။

ထို့ပြင် ကျေးလက်ပုလိပ် အရာရှိတစ်ယောက် အနီးအနား ပတ်ဝန်း ကျင်မှ လယ်မြေများကို တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်းနေရသော စာရေးတစ်ယောက် နှင့် အငြိမ်းစား အရာရှိတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။

ထိုစိတ်ကူးကို လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ကြည့်ပြန်တော့ လည်း အကြောင်းမထူးလှပါ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပါရာဘရော့ ရွာသူရွာသားများအား ဆေးဝါးကုသပေးခြင်းဖြင့်လည်း တရင်းတနှီးဖြစ်လာအောင် အားထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးမိပြန်၏။

ကျွန်တော့်တွင်ပါလာသည့် ကြက်ဆူဆီ၊ ကာဘော်လစ်အက်ဆစ်၊ ဘိုးရစ်အက်စစ်နှင့် တင်ချာအိုင်အိုဒင်း စသော ဆေးများသည် အပရိက ရောဂါများအတွက်တော့ အသုံးဝင်နိုင်စရာရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ဆေးဝါးကုသမှု လုပ်ငန်းတွင် အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ အလွန်နည်းသူ ဖြစ်လေသည်။

ဤကြားထဲတွင် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသမျှ လူနာအားလုံးက သူတို့ခံစားနေရသည့် ရောဂါဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပြကြရာ၌ အချင်းချင်း ကြိုတင်ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ထားသည့်နှယ် “ဗိုက်ထဲက နာတယ်”နှင့် “အစာ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်ဘူး”ဟူသော စကားမှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မပြောကြဘဲ တစ်သံတည်း ထွက်လာနေကြသဖြင့် ရောဂါအမည် တပ်ဖို့ ကြိုးစားနေရသော ကျွန်တော့်မှာ အလွန် ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်ဖြစ်ရပါ သည်။

ဆိုကြပါစို့...

အဘွားအို လူနာတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် ကြည်ကြည်သာသာ မရှိပါ။

သူသည် သူ၏နှာခေါင်းကို ညာဘက်လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးနှိုက် လိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ထဲထည့်လာသည့် ကြက်ဥနှစ်လုံးကိုထုတ်ခါ ကျွန်တော့် စားပွဲပေါ် ချပေး၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်လက်များကို ဆွဲယူပြီးနမ်းဖို့ အားထုတ် သည်။

ကျွန်တော်က သူ့လက်တွင်းမှ လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်၍ သိမ်းလိုက်ပြီး သတိပေးစကား ပြောနေသည်။

“တော်လောက်ပါပြီ အဘွားရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးမဟုတ်ဘူး။ ဒါမျိုးက ကျွန်တော့်ကို လုပ်ဖို့မသင့်ပါဘူး အဘွား။ အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဗိုက်ထဲက နာတယ်၊ ဟောဒီထဲက နာတာ။ ကျွန်တော်မျိုးမမှာ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင် ဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်တုန်းက စနာတာလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမလဲတော်”

ဟု သူက ဆိုသည်။

“အထဲက နာ၊ နာလာတာပဲ၊ ပြီးတော့ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင် တော့ဘူး”

ရောဂါဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်၍ အခြားလက္ခဏာများ ပြု၊ မပြု သိနိုင်ရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ၏။

သို့သော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ရပါသည်။

ဤကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ အငြိမ်းစားအရာရှိက ကျွန်တော့်အား ပြောပြဖူး၏။

“ခင်ဗျားက စိတ်ပူနေတာကိုး၊ စိတ်မပူနဲ့။ သူတို့ဘာသာ သူတို့

အချိန်တန်တော့ ပျောက်သွားမှာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆေးတစ်မျိုးပဲ သုံးတယ်။ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ဇဝက်သာမှုန့်၊ လယ်သမားတစ်ယောက် လာရင် “ဘာကိစ္စလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ “ကျုပ်ဖျားနေလို့ဗျ” လို့ သူကဖြေရင် ကျွန်တော်က ဇဝက်သာဘူးကို သူ့နှာခေါင်းဝမှာ တေ့ပေးပြီး...

“ကဲ ... ဒါကို ရှုလိုက်”

လို့ ခိုင်းတယ်။ သူက တစ်ချက် ရှုလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က...

“ထပ်ရှုလိုက်ဦး။ တအား ရှုလိုက်”

လို့ ထပ်ခိုင်းတယ်။ သူကလည်း ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ထပ်ရှုတယ်။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ နေလို့ထိုင်လို့ ပေါ့သွားပြီ မဟုတ်လား”

လို့ ကျွန်တော်က မေးတော့...

“နည်းနည်း ပေါ့သွားသလိုပဲ” တဲ့။

အဲဒီအခါကျတော့ ကျွန်တော်က...

“ကဲ ... ကဲ ... သွားတော့၊ မကြာခင် ကောင်းသွားမှာပါ” လို့ပြောပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲသလိုပဲ လုပ်တယ်”

လက်ဖျားကိုဆွဲယူပြီး နမ်းသည့် အလေ့အထပေါ် ကျွန်တော် စိတ်ကုန်နေရသည့်အထဲ အချို့ လူနာများသည် ကျွန်တော့် ခြေရင်း၌ ခူးထောက်ကာ ဖိနပ်များကို ကုန်း၍ နမ်းလေ့ရှိသည်များနှင့် ကြုံရပြန်သည်။

ယင်းအလေ့အထမှာ ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ စိတ်စေတနာအရ လုပ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

ကျေးပိုင်ကျွန်ပိုင် ခေတ်ကပါလာသည့် အလေ့အထက အရိုးစွဲနေ သဖြင့် လုပ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းခံရသည့်အခါ အငြိမ်းစားအရာရှိနှင့် ကျေးလက်ပုလိပ်အရာရှိများကတော့ ဣန္ဒြေမပျက် ခံနိုင်သည်။

ရွာသူရွာသားများ၏ နှုတ်ခမ်းများနှင့် သူတို့ဖိနပ်ဦးများ ထိတွေ့

နေသည်ကို တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားများဖြင့် မတုန်မလှုပ် ကြည့်နေ နိုင်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် နေ့ရှိသမျှ ရင်ဆိုင်နေ ရသည့် ပျင်းရိငြီးငွေ့ခြင်းဘေးမှ လွတ်မြောက်နိုင်သောနည်းလမ်းမှာ အမဲ လိုက်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြား မရှိတော့ဟုပင် တွက်လိုက်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ အမဲလိုက်ခြင်းကိုလည်း ကိုယ်လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်၍ မရပါ။

ဇန်နဝါရီ လကုန်ပိုင်းလောက်ဆိုလျှင် အမဲလိုက်၍ မဖြစ်နိုင် လောက်အောင် ရာသီဥတုက ဆိုးလာတတ်သည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လေက ထန်သည်။

ညနေပိုင်းကျလျှင် ဆီးနှင်းများသည် မြေပြင်ထက်တွင် ခဲနေတတ် သဖြင့် သားကောင်များတို့ ခြေရာထင်ကျန်ရစ်ဖို့ မလွယ်တော့ပေ။

သို့ဖြစ်ရာ တံခါးကို အလုံပိတ်၍ထိုင်ကာ အပြင်မှ တစိုးတစိုး တိုက် ခတ်နေသည့် လေသံများကို နားစွင့်ရင်း သေလုမတတ် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့သည့် ဒဏ်ကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် တပည့်ကျော် ယာမိုလာအား စာဖတ်တတ်၊ ရေးတတ်အောင် သင်ပြပေးဖို့ရာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကြိုးစား မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သူ့အား စာသင်ပေးဖို့ရာ စတင်လာပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် စာတစ်စောင်ကို ရေးနေခိုက် ကျွန်တော့် နောက်မှ လူတစ်ယောက် လာရပ်နေသည်ကို သိလိုက်သည်။

လှည့်ကြည့်သောအခါ ယာမိုလာကို တွေ့ရ၏။

လျှော်ဖိနပ်စီးထားသော ယာမိုလာသည် အမြဲလိုလို အသံမကြား ဘာမကြားဘဲ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

“ဘာလဲ ယာမိုလာ”

ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ကြည့်ချင်လို့ ကြည့်နေတာပါ။
အင်း ... ကျုပ်လည်း ဆရာလေးလို စာရေးချင်လိုက်တာဗျာ။ ဟာ ...
ဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျုပ်ပြောတာက ဆရာလေး ရေးသလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။
ကျုပ်နာမည်ကို ရေးချင်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

ဟု ကျွန်တော်က တအံ့တဩ ပြန်မေးမိသည်။

တကယ်တော့ ယာမိုလာသည် အဆင်းရဲဆုံးနှင့် အပျင်းဆုံးသော
လယ်သမားတစ်ယောက်ဟု တစ်ရွာလုံးက သတ်မှတ်ခြင်း ခံထားရသူ
တစ်ဦး မဟုတ်ပါလော။

ထို့ပြင် သူသည် သူရသမျှ သစ်ခုတ်ခ အားလုံးနှင့် သီးနှံမှရသမျှ
ငွေအားလုံးကို အရက်နှင့် ကုန်အောင်ဖြုန်းသူ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဤအနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် သူပိုင်နွားများသည် အဖျင်း
ဆုံး၊ အညံ့ဆုံးနွားများ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရမည်ဆိုပါက သူ့တွင် စာတတ်စရာ မလိုဟု
ပင် ထင်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က သူ့ကို ထပ်မေးသည်။

“မင်းက ဘာပြုလို့များ မင်းနာမည်ကို ရေးတတ်ချင်နေရတာ
လဲကွ”

“ဒီလိုပါ ဆရာရယ်”

ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။

“ဒီရွာထဲမှာ စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဗျ။
လက်မှတ်ထိုးစရာ ကိစ္စပေါ်လာရင် ဘယ်သူမှ လက်မှတ်မထိုးတတ်ကြဘူး။
ပြီးတော့ ခရိုင်အတွက် ကိုယ်စားလှယ်နေရာ ပေါ်လာ ရင်လည်း ဘယ်သူမှ
ဝင်မပါနိုင်ဘူး။ တံဆိပ်နှိပ်တာကျတော့ ရွာသူကြီးက လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့...
သူတံဆိပ်နှိပ်ပေးတဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ ဘာတွေ ရေးထားတယ်ဆိုတာ သူ
လုံးဝသိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ကား ကိုယ့် လက်မှတ်ကိုယ်ထိုးတတ်တဲ့

လူဟာ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ကံအကောင်းဆုံးလူဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

ယာမိုလာသည် နာမည်ဆိုးသည့် သူခိုးတစ်ယောက်ဟုလည်းကောင်း၊ ပေါ့တီးပေါ့တန်နေတတ်သည့် တေလေကြမ်းပိုးတစ်ယောက်ဟုလည်း တစ်ရွာလုံးက သတ်မှတ်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရွာသူရွာသားအားလုံးက သူပြောသမျှကို အရေးတယူ မပြုကြ။

သို့သော်လည်း သူ့ရွာအပေါ်တွင်ရှိနေသည့် အမြင်ကို ကျွန်တော်အလေးအနက်ထားမိရုံမျှမက စိတ်မကောင်းခြင်းလည်း ဖြစ်မိ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ကို စာသင်ပေးမည်ဟု အာမခံလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း သူ့ကို စာဖတ်တတ်၊ ရေးတတ်အောင် အားထုတ်ရသည့်အလုပ်သည် အလွန်ခက်ခဲသည့် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

သူသည် တောထဲမှ လမ်းများနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် လမ်းတိုင်းကို မှတ်မိသည်။

တောထဲမှ သစ်ပင်များနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သစ်ပင်တိုင်းလိုလိုကို သိသည်။

ညဖြစ်ဖြစ်၊ နေ့ဖြစ်ဖြစ် သူသွားနေသောလမ်း ဘယ်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေသည်ကို သိသည်။

ခြေရာများကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ဝံပုလွေခြေရာ၊ ယုန်ခြေရာ၊ မြေခွေးခြေရာ စသည်ဖြင့် အတိအကျ ခွဲ၍ ပြောနိုင်သည်။

သို့သော်လည်း “အ” နှင့် “မ” ဆိုသော အက္ခရာများကို နည်းစနစ်ကျကျပေါင်းလိုက်လျှင် “အမေ” ဖြစ်သွားသည်ကိုမူကား လုံးဝ နားမလည်။

လုံးဝ သဘောမပေါက်။

“အရေး အ၊ သဝေးထိုး မရေး မေ၊ အနှင့် မေနှင့်ပေါင်း အမေ” ဟု ဖတ်ရမည့် စာလုံးများကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးများ ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေသည်။

“ဖတ်လေ ယာမိုလာ၊ အမေလို့ ဖတ်၊ အရေ အ၊ သဝေထိုး မရေ
မေ၊ အမေလို့ ဖတ်”

ဟု ကျွန်တော်က အတင်းတိုက်တွန်းသည်။

“စာရွက်ကို စိုက်ကြည့်မနေနဲ့ကွ၊ ငါ့ကို ကြည့်။ အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊
ကဲ ... ဖတ်စမ်း”

ယာမိုလာသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး
ပြတ်ပြတ်သားသား ပြန်ဖြေသည်။

“မရဘူးဗျ၊ ကျုပ် မဖတ်တတ်ဘူး”

“ဘာပြုလို့ မဖတ်တတ်ရမှာလဲကွ၊ အင်မတန် လွယ်တဲ့ဟာပဲ။
ငါဆိုသလိုလိုက်ဆိုရုံပဲ။ ကဲ ... ဆို၊ အရေ အ၊ သဝေထိုး မရေ မေ၊
အမေ”

“ကျုပ် မဆိုတတ်ဘူး ဆရာရဲ့။ ကျုပ် မေ့မေ့သွားတယ်”

ယာမိုလာသည် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဉာဏ်ထိုင်း
သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်နည်းကိုပဲသုံးသုံး အရာမရောက်။

သို့သော်လည်း သူ၏ စာတတ်ချင်သောစိတ်ကတော့ နည်းနည်း
လေးမှ လျော့သွားခြင်းမရှိ။

“ကျုပ်နာမည်ကို ရေးတတ်ရင် တော်ပါပြီ ဆရာရယ်”

ဟု သူက ကျွန်တော့်ကို ချောချောမော့မော့ ပြောသည်။

“တခြား ဘာမှမတတ်လည်း ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် နာမည်
“ယာမိုလာ”ကို ရေးတတ်ရင် လုံလောက်ပါပြီ”

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် သူ့အား စာအရေးနှင့် အဖတ်
သင်ကြားပေးဖို့ လက်လျှော့လိုက်ပြီး သူ့နာမည်ကို လက်မှတ်ထိုးတတ်ဖို့သာ
အဓိကထား၍ သင်ပြပေးလေသည်။

ဤနည်းမှာ သူ့အတွက် ပို၍ လွယ်ကူနေသည်ကို ကျွန်တော်
သတိပြုမိ၏။

ဒုတိယလကုန်ခါနီးသော် သူသည် သူ့နာမည်ကို လက်မှတ်ထိုး
တတ်လာသည်။

ညပိုင်းရောက်လာပြီဆိုလျှင် သူသည် မီးမွှေးသည်။

ပြီးလျှင် ကျွန်တော်က သူ့အား လှမ်းခေါ်မည့်အချိန်ကို စိတ်ရှည်
လက်ရှည် စောင့်သည်။

“ကဲ ... လာဟေ့ ... ယာမိုလာ၊ တို့များ စာသင်ကြရအောင်”
ကျွန်တော်က ခေါ်သည်။

ထိုအခါ သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး စားပွဲ၌
ထိုင်၏။

တံတောင်နှစ်ဖက်ဖြင့် စားပွဲထောက်ကာ ကလောင်တံကို တုတ်
ခိုင်ကြီးမားသော လက်ချောင်းများဖြင့် ညှပ်၍ ကိုင်သည်။

ပြီးတော့ မျက်ခုံးများကို ပင့်ပြီး...

“ကျုပ် ရေးရတော့မလား”

ဟု မေးသည်။

“အေး ... စရေးတော့”

သူသည် သူ့နာမည်ကို ရှေ့ဆုံးနှစ်လုံးဖြစ်သော “ယပက်လက်”ကို
စ၍ ရေး၏။

ယပက်လက် ရေးအပြီးတွင် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လေသည်။

သူ့မျက်နှာတွင် တစ်ခုခု မေးလိုသည့် အရိပ်အငွေ့ထင်ဟပ်နေ၏။

“ဘာပြုလို့ ဆက်မရေးဘဲ ရပ်နေတာလဲ။ မေ့သွားပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ရေရွတ်ကာ စိတ်ပျက်သည့်အမူအရာဖြင့် ခေါင်းခါလေသည်။

“မင်းဟာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပါလား။ ကဲကွာ ... မြင်းခွာပုံ
ရေးစမ်း”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ မြင်းခွာ ... မြင်းခွာ၊ ဟုတ်ပြီ ... ကျုပ်
သိပြီ”

သူ့မျက်နှာသည် ကြည်လင်သွား၏။

ရေးချကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် ရေးသည်။

ထို့နောက် သူ့ခေါင်းကို ဘယ်စောင်းလိုက်၊ ညာစောင်းလိုက် လုပ်ကာ သူ ရေးထားသည့်ရေးချကို အလွန် အံ့ဩသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဆက်ရေးလေ”

“ခဏတော့ စောင့်ပါဦးဗျာ”

နောက်ထပ် နှစ်မိနစ်ခန့် စောင့်ရပြန်၏။

ထို့နောက် မဝံ့မရဲ လေသံဖြင့်...

“ဟိုဟို ... ပထမဆုံး စပြီးရေးတဲ့ စာလုံးမျိုးရေးရမှာ မဟုတ်လား”

ဟု မေး၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကဲ ... ရေး”

ဤသို့ဖြင့်ပင် သူသည် သူ့နာမည် ယာမိုလာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရေးတတ်လာ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူသည် ရေးထားသည့် နာမည်စာလုံးများကို အလွန် အားရကျေနပ်သော မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ...

“နောက်ထပ် ငါးလ၊ ခြောက်လလောက်သာ ဆက်ပြီး လေ့ကျင့် လိုက်ရင် တအားကို ကောင်းသွားမှာ။ ဆရာကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ဟု မေးတတ်လေသည်။

အခန်း (၂)

ယာမိုလာသည် မီးဖိုရှေ့၌ တင်ပျဉ်ခွေ၍ထိုင်ကာ ကျောက်မီးသွေး
များကို ထိုးလိုက်၊ ဆွလိုက် လုပ်ပေးနေ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း
သလားနေသည်။

ကျွန်တော် ခေတ္တတည်းခိုနေသည့်အိမ်မှာ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ဦး၏
အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။

အခန်းပေါင်း ဆယ့်နှစ်ခန်းအနက် တစ်ခန်းတွင် ကျွန်တော်နေ
သည်။

ကျန်အခန်းများကိုမူ သော့ခတ်ထားပါသည်။

အိမ်ကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင်မူ လေသည် ထန်နေဆဲ။

မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်၏ အော်ဟစ်ညည်းသံ၊ ညှုသံများနှင့်
တူသယောင်ယောင် ရှိ၏။

နှင်းမုန်တိုင်းကလည်း ညဉ့်နက်လေ ကျလေ။

မလှမ်းမကမ်းရှိ တောအုပ်ဆီမှလည်း ညည်းတွားရေရွတ်သံများ
ပေါ်လာတတ်၏။

လေသည် အခန်းလွတ်များအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာတတ်သည်။

မီးဖိုခေါင်းတိုင်များမှာလည်း လေအရှိန်ကြောင့် လှုပ်ရှားနေကြ၏။
အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းကြီးဖြစ်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံးသည် လေတိုးတိုင်း
တုန်ခါလှုပ်ယမ်းလျက် ရှိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထွက်ပေါ်နေသည့် ထူးဆန်းသော အသံ များကို
နားစွင့်နေမိသော ကျွန်တော်သည် ချောက်ချားလာသည်။

ကျွန်တော့်အခန်းနှင့် ဆက်နေသည့် တစ်ဖက်သောအခန်းတွင်းမှ
ခြေသံများလိုလို ကြားရ၏။

ပြီးတော့ တံခါးဖွင့်သံလား၊ ဘာလား ခွဲခြား၍ မရသည့် အသံ
တစ်မျိုး။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် လူစိမ်းတစ်ယောက် ကျွန်တော့်
အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်ရှိသော် ကျွန်တော်သည် ချောက်ချားသော
စိတ်ဖြင့် တောင်စဉ်ရေမရ အတွေးများကို လက်ခံနေမိသည်။

အလွန်ထူးဆန်းပြီး မရေရာသော သောကသည် ကျွန်တော့်အား
ဖိစီးနေ၏။

မုန်တိုင်းထန်နေသည့် အခုလိုည။

မြို့နှင့် မိုင်များစွာ ဝေးကွာပြီး လူသူမနီးသည့် တောရပ်ကြီးထဲ၌
နစ်မြုပ်နေသော ရွာကလေးတစ်ရွာ။

ထိုရွာအတွင်းရှိ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး၏ အခန်းထဲ၌ နေရခြင်းသည်
ဘေးအန္တရာယ်မှ ကင်းပါလေစ။

ဤအခိုက်မှာပင် လူတစ်ယောက်၏ အသံတစ်သံကို ကျွန်တော့်
နားမှ ကြားမိသလိုလို ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

“ဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လေဟာ ဘယ်ကများ လာပါ
လိမ့်။ ဘယ်က လာတယ်ဆိုတာ သိသလား။ ယာမိုလာ”

ဟု လှမ်းမေး၏။

“လေကို ပြောတာလား”

ယာမိုလာက ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်ပြီး...

“ဘာပြုလို့ မေးတာလဲ။ ဒီလေက ဘယ်က လာတယ်ဆိုတာမှ ဆရာ မသိဘူးလားဗျာ”

“ဘယ်သိမလဲ၊ ဒါမျိုးကို ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမှာလဲ”

“တကယ် မသိဘူးလား”

ယာမိုလာသည် စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်လာ၏။

“ဒီလိုဆို ကျုပ် ပြောပြမယ်၊ စုန်းမတစ်ယောက်မွေးလို့ ဖြစ်လာတာဗျ။ ဒါမှမဟုတ် စုန်းထီးတစ်ယောက် မြူးနေတဲ့အသံ”

သူ့စကားသည် ကျွန်တော့်အတွက် အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ်ဟု ယူဆသည်။

သူ့ထံမှ စုန်းကဝေနှင့် ထူးဆန်းသော သရဲ၊ တစ္ဆေ ပုံပြင်များကို ကြားရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်မိ၏။

“မင်းတို့ ပိုလက်စယီရွာမှာ စုန်းမတွေ ရှိသလား”

“ကျုပ် မသိဘူးဗျ၊ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့”

ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့် ပြောပြီး မီးဖိုတံခါးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“လူကြီးတွေပြောတာတော့ တစ်ချိန်တုန်းက နည်းနည်းပါးပါး ရှိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားကလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါဗျာ”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။

ယာမိုလာသည် အလွန်စကားနည်းသူဖြစ်ရာ သူ့လေသံသည် အားရစရာမရှိ။

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် အကြောင်းအရာများ သူ့ထံမှ ကြားရတော့မည်မဟုတ်ဟု ထင်မိ၏။

သို့သော် သူသည် ပြောလက်စ စကားကို ဖြတ်မပစ်ဘဲ ပျင်းတိပျင်းတွဲအသံဖြင့် ဆက်လက်ပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြနေမိပါသည်။

“ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်တုန်းကတော့ ရွာထဲမှာ စုန်းမတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွာကာလသားတွေက မောင်းထုတ်ပစ်ကြတယ်”

“ဘယ်ကို မောင်းထုတ်ပစ်ကြတာလဲ”

တောထဲကိုပေါ့ဗျ၊ တခြား ဘယ်နေရာ ရှိမှာလဲ။ ကာလသားတွေက သူ့အိမ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်ကြတယ်။ ငှက်သိုက်လုပ်စရာတောင် မကျန်တော့ဘူး။ ပြီးတော့မှ သူတို့က စုန်းမကို တောထဲခေါ်သွားပြီး ကန်ထုတ်ပစ်ကြတာ”

“ဘာကြောင့် အဲသလို လုပ်ကြတာလဲ”

“သူက အန္တရာယ်ပြုတာကိုးဗျ၊ လူတိုင်းနဲ့လည်း ရန်ဖြစ်တယ်လေဗျာ။ ပြီးတော့ သူက ပြုစားတယ်၊ တစ်ကြိမ်မှာ သူက မိန်းမတစ်ယောက် ဆီသွားပြီး ပိုက်ဆံတောင်းတယ်၊ ဟိုမိန်းမက “ကျုပ်မှာ တစ်ပြားမှမရှိလို့ မပေးနိုင်ဘူး” လို့ ပြန်ပြောတာပေါ့။ အဲဒီတော့ စုန်းမက “နင် ငါ့ကိုပိုက်ဆံ မပေးတဲ့အတွက် ဒုက္ခရောက်စေရမယ်” လို့ ကြိမ်းတယ်၊ အဲဒီနောက်ဘာဖြစ်တယ် ထင်သလဲ၊ ဟိုမိန်းမရဲ့ကလေး ဖျားတယ်၊ အဲဒီမှာတင် ဟိုကောင်တွေက ဒေါကန်ပြီး စုန်းမကို ကန်ထုတ်ကြတာ”

“အခု အဲဒီစုန်းမ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“စုန်းမလား”

ဟု ယာမိုလာက ရေရွတ်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲဗျာ”

“သူ့ဆွေမျိုးဉာတိကော ရွာထဲမှာ မကျန်ခဲ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မကျန်ခဲ့ဘူး၊ သူက တခြားအရပ်က လူစိမ်းတစ်ယောက်ဗျ။ ရုရှားလား၊ ဂျစ်ပဆီလား မပြောတတ်ပါဘူး။ သူ ရွာကိုရောက်လာချိန်က ကျုပ်က ကလေးပဲရှိသေးတာ။ သူနဲ့အတူ ကလေးမလေးတစ်ယောက်တော့ ပါလာတယ်။ သမီးလား၊ မြေးလား မသိဘူး။ ကာလသားတွေကတော့ နှစ်ယောက်စလုံးကို မောင်းထုတ်ပစ်ကြတာ”

“အခုတော့ သူ့ဆီသွားပြီး ဗေဒင်မေးတဲ့သူ၊ ပီယဆေးတောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ဘူးလား”

“မိန်းမတွေကတော့ သွားပြီး မေးကြမြန်းကြတယ်။ ဆေးလည်း

တောင်းကြတယ်”

“ဒါဆိုရင် သူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိမှာပေါ့”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ ဟို မိစ္ဆာချောင်နား တစ် ဝိုက်မှာ နေတယ်လို့တော့ ပြောသံကြားတာပဲ။ အိုင်ရီနိုဗိုလမ်းရဲ့ ဟိုဘက်က နန်းမြေ လဟာပြင်ကြီးကို ဆရာ သိတယ်မဟုတ်လား။ သူနေတာ အဲဒီနားမှာတဲ့”

စုန်းမရှိသောနေရာသည် ရွာနှင့် မိုင်အနည်းငယ်မျှသာ ဝေးသည် ဟူသော သတင်းသည် ကျွန်တော့်အား များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားစေပါသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါ စုန်းမနဲ့ ဘယ်လို တွေ့နိုင်မလဲ ယာမိုလာ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဟာ ... မဟုတ်တာကြီး” ဟု ယာမိုလာက ရေရွတ်ပြီး တံတွေး တစ်ချက် ပစ်ခနဲ ထွေးလိုက်သည်။

“သူ့လိုဟာမျိုးက မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းဖြစ်မတဲ့လား ဆရာ ရယ်”

“သူ့ကို မြင်ဖူးချင်တဲ့သဘော ပြောတာပါ။ ရာသီဥတု နည်းနည်း လေး နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်လာရင် ငါသွားမယ်၊ မင်းက လမ်းပြပေါ့။ ဘယ့်နှယ့်လဲ”

ယာမိုလာသည် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထသည်။

“ကျုပ်က လမ်းပြရမယ် ဟုတ်လား” ဟု အလန့်တကြား ထအော် သည်။

“ရွှေတွေ ပုံပေးတောင် ကျုပ် မသွားဘူး။ ဆရာ့ကိစ္စက ဘယ် လောက်ပဲ အရေးကြီးကြီး ကျုပ်ကတော့ မသွားနိုင်ဘူး”

“ပေါက်ကရ ပြောမနေနဲ့ ယာမိုလာ၊ မင်းပဲ လိုက်ပို့ရမှာပဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျုပ် မလိုက်ချင်ပါဘူး” ဟု သူက ဒေါသ တကြီး အော်ပြောသည်။

“စုန်းမရဲ့အိမ်ကို ကျုပ်က သွားရမတဲ့လားဗျာ၊ ဘုရားသခင် မကြိုက် တဲ့အလုပ်ကြီးကို မလုပ်ရဲပါဘူး။ ဆရာ့ကိုလည်း မသွားဖို့ ကျုပ်တောင်းပန်ပါ တယ်ဗျာ”

“ဒါကတော့ မင်း သဘောပဲ၊ ငါကတော့ သွားမှာပဲ။ စုန်းမကို အထူးအဆန်းတစ်ခုအနေနဲ့ ကြည့်ရမှာပဲ”

“စုန်းမမှာ ကြည့်စရာ အထူးအဆန်းဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှမရှိပါဘူးဗျာ”
ယာမိုလာက မီးဖိုတံခါးကို ဒေါသဖြင့် ဆောင့်ပိတ်ရင်းပြောသည်။
နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး သွားပြီ ဖြစ်သော ယာမိုလာသည် အိမ်ပြန်ရင် ပြင်နေသည်။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်က...

“စုန်းမနာမည် ဘယ်သူလဲ”

သူ့ကို မေးသည်။

“မာနုလီခါ ... တဲ့”

ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး အဖြေပေးသည်။

သူ့အနေနှင့် သိသာထင်ရှားအောင် မဖော်ပြသော်လည်း သူ ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိမှန်း ကောင်းစွာ သိသည်။

ဤသံယောဇဉ်မှာလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်။

အတူတွဲ၍ အမဲလိုက် ထွက်နေရခြင်း၊ သူ့ကို ကျွန်တော်က ရိုးသားစွာ ဆက်ဆံခြင်း၊ အမြဲတစေ မပြည့်မစုံဖြစ်နေသော သူ့မိသားစု စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော်က မကြာခဏကူညီခြင်းနှင့် သူ့အရက်သောက်နေသည်ကို အပြစ်မတင်သည့်လူဆို၍ တစ်ရွာလုံးတွင် ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းသာဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပုံရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤသံယောဇဉ်ကြောင့် ကျွန်တော်က စုန်းမနှင့် သွားတွေ့မည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်ကို စိတ်တိုသွားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

သူသည် သူ့ဒေါသကို အသက်ပြင်းပြင်းရှူခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ သူ၏ အမဲလိုက်ခွေးကို တစ်ချက်ပိတ်၍ ကန်လိုက်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ဖော်ပြသည်။

သူ၏အကန်ကို ခံလိုက်ရသောခွေးသည် ဘေးသို့ ခုန်၍ ရှောင်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ဆင်ဝင်အောက်မှ ထွက်သွားသော
သူ့သခင် ယာမိုလာ၏ နောက်မှ တအင်အင်ညည်းကား လိုက်ပါသွားလေ
သည်။

အခန်း (၃)

သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ရာသီဥတုသည် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာသည်။

တစ်မနက်တွင် ယာမိုလာသည် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ စောစောစီးစီးပေါက်ချလာသည်။

“ကျုပ် သေနတ်ကိုတိုက်ထားရင် ကောင်းမလား”ဟု သူက စကားစသည်။

စောင်ခြုံထဲက အပျင်းဆန့်နေသော ကျွန်တော်က...

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ပြန်မေးသည်။

“မနေ့ညက ယုန်တွေ ထွက်တယ် ဆရာ၊ ခြေရာတွေ အများကြီးတွေ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့ ယုန်ပစ်ထွက်ကြရင် ကောင်းမလားလို့”

ယာမိုလာသည် တောအုပ်ဘက်သို့ထွက်၍ အမဲပစ်လိုသည့်ဆန္ဒ ပြင်းပြနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူသည် သူ့ဆန္ဒကို ကျွန်တော် မရိပ်မိအောင် ဟန်ဆောင်၍ ဖုံးကွယ်ထားသည်။

တကယ်တော့ သူ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပြီး ဤစကားမျိုး ပြောနေချိန်တွင် သူ၏အမဲပစ်သေနတ်ကို အိမ်ရှေ့ခန်းမထဲ၌ အသင့်ထောင်ထားခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၏။

သူ၏ အမဲပစ်သေနတ်မှာ သေနတ်အို၊ သေနတ်ဟောင်းတစ်လက် ဖြစ်သည်။

အချို့နေရာများတွင် သံချေးများပင် တက်နေပြီ။

သို့တစေလည်း ဤသေနတ်သည် ရေကြက်လို၊ ရေစစ္စလီလို အသေးအမွှား သတ္တဝါမျိုးကို ထိမလွဲပစ်နိုင်ခဲ့သော သေနတ်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်မိလျှင် ဝင်မိခြင်း ယုန် တစ်ကောင်၏ ခြေရာကို တွေ့ရသည်။

ခြေရာနှစ်ခုသည် ဘေးချင်းယှဉ်လျက်ဖြစ်၍ အခြားနေရာနှစ်ခုမှာ ရှေ့နောက် လိုက်သွားသည့် ခြေရာများ ဖြစ်လေသည်။

ယုန်သည် လမ်းမကြီးပေါ်အထိ ထွက်လာကာ လမ်းမကြီးပေါ် အတိုင်း ကိုက်အနည်းငယ်မျှ ပြေးသွားခဲ့ပြီးနောက် လမ်းဘေးရှိ ထင်းရှူး ပင်များအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားသည့် လက္ခဏာ ရှိ၏။

“ကျုပ်တို့ ဒီကောင်နဲ့ နီးလာပြီ ဆရာ”

ဟု ယာမိုလာက ပြောသည်။

“ဒီကောင် အခုဆိုရင် လဲနေမှာ သေချာတယ်။ ကဲ ... ဆရာ၊ သွားပေ တော့”

သူက ခိုင်းသော်လည်း ကျွန်တော် မသွားနိုင်သေး။

ကျွန်တော် ဘယ်လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားသင့်သည်ကို သိသူမှာ သူတစ်ဦးတည်းသာရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် တစ်ခဏမျှ ရပ်၍ စဉ်းစားချိန်ဆနေ၏။

“ဆရာက အရက်ဆိုင်ဟောင်းရှိတဲ့လမ်းကလိုက်၊ ကျုပ်က ဇင်ကပ် ကမ်းဘက်က ပန်းပြီးလာခဲ့မယ်။ ခွေးက အနံ့ရလို့ စပြီးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ် အသံပေးလိုက်မယ်”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခြံများအတွင်းသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ် သွားသည်။

ကျွန်တော် နားနှစ်ဖက်ကို စွင့်လိုက်၏။

သို့သော်လည်း ယာမိုလာ၏ ခြေသံများ မကြားရပါ။

သူ့ခြေထောက်များအောက်မှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်သံတစ်သံမျှပင် ထွက်ပေါ်မလာပါ။

ကျွန်တော် အရက်ဆိုင်ဟောင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။
တောစပ်ရှိ ပင်စည်ခပ်ကြီးကြီး၊ သစ်ပင်မြင့်မြင့် တစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်ခိုသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။
တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှ ကျိုးကျလာသည့် သစ်ကိုင်း ခြောက်ကျသံများ ကြားရ၏။

ဆီးနှင်းခဲများသည် နေရောင်အောက်တွင် ပန်းရောင်သန်းနေသော် လည်း အရိပ်အောက်ကျတော့ အပြာရောင်၊ အေးမြသော ဆိတ်ငြိမ်မှုသည် ကျွန်တော့်အား စိုးမိုးထားလေသည်။

ရုတ်တရက် တောအုပ်အတွင်းမှ ခွေးဟောင်သံ ကြားရသည်။
ခွေးဟောင်သံသည် သားကောင်ကိုမြင်၍ အပြေးအလွှားလိုက်သည့် အသံ။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် ယာမိုလာ၏ အော်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။
ခွေးဟောင်သံကို နားစွင့်လိုက်ပြီး ယုန်ကို ခွေးလိုက်နေခြင်းသည် ကျွန်တော်၏ ဘယ်ဘက်က ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ယုန်၏ရှေ့မှ ဖြတ်နိုင်ရန်အတွက် ဘေးမှ မြေကွက်လပ်တစ်ခုကို ဖြတ်ပြေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက် မရောက်မီမှာပင် သစ်ပင်များ ကြားမှ အညိုရောင် ယုန်ကြီးတစ်ကောင် ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက် ရ၏။

ယုန်သည် နားရွက်များကိုထောင်ကာ လမ်းမကို ဖြတ်၍ နှစ်ကြိမ်မျှ ခုန်လိုက်ပြီးသော် သစ်ပင်ကြီးများအောက်ရှိ ချုံဖုတ်များအတွင်းကို ပြေးဝင် သွားသည်။

ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမြင်သောခွေးသည် အမြီးတန့်နဲ့ လုပ်လိုက်သေး ၏။

ထို့နောက် ယုန်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။
တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် ချုံကြီးချုံကြားမှ ယာမိုလာ တိုးထွက်
လာ၏။

“ဘာလို့ ရှေ့က ဖြတ်မတားတာလဲဗျ”

ဟု အော်မေးသည်။

“ငါက အဝေးကြီး ရောက်နေတယ်ကွ။ ပေနုစံရာလောက်တောင်
ကွာနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိအောင်လာလို့ ရတော့မှာလဲ”

ကျွန်တော် ပေးလိုက်သောအဖြေသည် သူ့အတွက် ကျေနပ်စရာ
ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။

“ကိစ္စ မရှိဘူးလေ၊ ဒီကောင် ဝေးဝေးမပြေးပါဘူး။ အိုင်ရီနိုဗို
လမ်းဘက်ကိုသာ သွားတော့၊ ဒီကောင် အဲဒီလမ်းဘက်က ထွက်မှာပဲ”

ကျွန်တော် အိုင်ရီနိုဗိုလမ်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ ပြေးခဲ့လေသည်။

နောက်နှစ်မိခန့်အကြာတွင် ခွေးဟောင်သံကို ပြန်ကြားလာရ၏။

အသံသည် ကျွန်တော်ရောက်နေရာနှင့် သိပ်မဝေး၊ အမဲလိုက် မုဆိုး
တို့၏ အကျင့်အတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် သေနတ်
ကို အသင့် အနေအထားတွင်ကိုင်ကာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို တရကြမ်း
တိုးဝှေ့ ဖြတ်သန်းပြီး ပြေးလာခဲ့သည်။

လမ်းခုလတ်တွင် သစ်ကိုင်းကြီးများနှင့် တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်မျှ
တိုက်မိခဲ့ပါသေးသည်။

ကမူးရှူးထိုး ပြေးလာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ခွေးဟောင်သံပျောက်
သွားသဖြင့် ပြေးနေသည့်အရှိန်ကို လျော့ချလိုက်ပါသည်။

အကယ်၍ ယခုအတိုင်း တည့်တည့်ဆက်ပြေး၍ အိုင်ရီနိုဗိုလမ်းသို့
ရောက်ခဲ့ပါမူ ယာမိုလာနှင့် တွေ့ဖို့ကတော့ သေချာသည်ထင်၏။

သို့သော်လည်း မိမိဦးတည်ထားသည့်လမ်းကို အာရုံမစိုက်ဘဲ
စွတ်၍ ပြေးနေပါမူကား လမ်းမှားဖို့သာရှိတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ယာမိုလာကို အော်ခေါ်ကြည့်၏။

သူ့ထံမှ ထူးသံ ပြန်မကြားရပါ။

ကိုယ် ဦးတည်ထားသည့် လမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်
သည်။

သစ်တောသာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျိုးတိုးကျဲတဲ ဖြစ်လာသည်။
မြေပြင်သည်လည်း ရွံ့ဗွက်များ၊ ရေအိုင်များဖြင့် ပြည့်လာသည်။
အချို့နေရာများတွင် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များသည် ဒူးဆစ်
မြုပ်သည်အထိ ကျုံ့ဝင်သွားတတ်သည်။

မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော်သည် တောအုပ်အပြင်သို့ ရောက်လာ
၏။

ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့်
ရွံ့ဗွက်တောတစ်ခု။

ထိုရွံ့ဗွက်တော၏ အခြားတစ်ဖက်ရှိ သစ်ပင်အုပ်အုပ်များကြား
တွင်မူ တဲတစ်လုံး။

“ဒီတဲဟာ သစ်ခုတ်သမားတဲ ဖြစ်မယ်”

ဟု ကျွန်တော် တွေးသည်။

ကျွန်တော် ထိုတဲသို့ အရောက်သွားပြီး လမ်းမေးရလျှင် ကောင်း
မည်ဟု တွက်လိုက်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ထိုတဲဆီသို့ သွားရသည်မှာ မလွယ်လှပါ။

မကြာခဏ ခြေထောက်များ ဗွက်ထဲ နစ်နစ်နေတတ်လေသည်။

ကျွန်တော့် တောစီးဖိနပ်ကြီးများထဲတွင် ရေများ ဝင်နေပြီဖြစ်ရာ
ခြေလှမ်းတိုင်း တစွဲစွဲ မြည်နေကြလေပြီ။

ဖိနပ်များကို သယ်ရသည့်အလုပ်သည် အလွန်ခက်ခဲသော အလုပ်
တစ်ခု ဖြစ်လာပါ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ရွံ့ဗွက်တောကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
တစ်ဖက်ရှိ တောင်ပူစာလေးတစ်ခုပေါ်သို့ တက်လာနိုင်ခဲ့၏။

တောင်ပူစာပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် တဲကို ကောင်းစွာမြင်နေရ၏။

နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက စုန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ တဲနှင့်တူလှပါ၏။

တဲမှာ ဖို့မြေပေါ်၌ ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၍ မြေပြင်၏အပေါ်

ဘက်သို့ များစွာ မြင့်တက်နေသည်။

အိုင်ရီနိုဗိုသစ်တောသည် နှစ်စ နွေဦးပေါက်၊ နွေရာသီရောက်တိုင်း ရေကြီးတတ်သဖြင့် ယခုလို ခြေတံရှည်ကြီးဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

သို့သော်လည်း နှစ်ကာလကြာမြင့်လှပြီဖြစ်၍ တဲမှာ ခယိုခရိုင် ဖြစ်ကာ ပြုလဲကျတော့မည့်အသွင် ဆောင်လျက်ရှိ၏။

ပြတင်းပေါက်မှန်များမှာလည်း တစ်ချပ်မှ မရှိတော့သဖြင့် အပေါက် များကို အဝတ်စုတ်များဖြင့် ထိုးကြိတ်ကာရံထားသည်ဖြစ်ရာ မြင်ရသည်မှာ အကျည်းတန်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆွဲလှည့်ပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

အထဲတွင် အလွန်မှောင်မိုက်လျက်ရှိ၏။

ဆီးနှင်းဖြူဖြူဖွေးဖွေးများကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြည့်နေခဲ့ရသော ကျွန်တော့်မျက်လုံးများရှေ့တွင် မရန်းရောင်စက်ဝိုင်းများ လည်လျက်ရှိပါ သည်။

“အိမ်ရှင်တို့ လူရှိပါသလား ခင်ဗျာ”

ဟု ကျွန်တော်က အော်၍မေးသည်။

မီးဖိုအနီးမှ လှုပ်ရှားသွားသည့် အရာတစ်ခုကို ကျွန်တော် မြင်လိုက် ၏။

အနီးကပ်သွားသည့်အခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော အဘွား ကြီးတစ်ယောက်။

သူ့ရှေ့တွင် ကြက်မွေးပုံကြီးတစ်ပုံ ချထားသည်။

ကြက်မွေးများကို တစ်ခုစီကောက်၍ ခြင်းတောင်းထဲသို့ ထည့်နေ ၏။

“ဘယ်သူပါလိမ့်၊ မာနုလီခါဆိုတဲ့ စုန်းမကြီး ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့”

အဘွားအိုကို သေသေချာချာ မြင်လိုက်သောအခါ ထိုအတွေးသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာလေသည်။

သူ့ပုံပန်းသည် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲက စုန်းမကြီးနှင့် တူလှချေသည်။
ပိန်ချုံးခွက်ဝင်နေသော ပါးများနှင့် ချွန်လှသောမေး၊ ကောက်
တောက်တောက် နှာခေါင်း၊ သွားမရှိသော ပါးစပ်သည် တစ်ခုခုကို ဝါးနေ
သည့်နှယ်တလှုပ်လှုပ်၊ တစ်ချိန်က အပြာရောင်သန်းခဲ့သော မျက်လုံးများ
သည် အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့နေကြသည်။

“မင်္ဂလာ နံနက်ပါ အဘွား”

ကျွန်တော်က အချို့သာဆုံးသောအသံဖြင့် နှုတ်ဆက်ပါလေသည်။

“အဘွားက မာနုလီခါ ထင်ပါရဲ့”

အဘွားအို၏ ရင်ဘတ်ထဲမှ တရွှီးရွှီး မြည်သံများနှင့် တစ်ချီ တစ်ချီ
တွင် အသက်ရှူကျပ်ကျပ်သွားသည့် အသံမျိုး ထွက်လာသည်။

သွားတစ်ချောင်းမှ မရှိတော့သည့် ပါးစပ်မှ အလွန်ထူးဆန်းသည့်
စကားပြောသံကို ကြားရသည်။

“တစ်ချိန်တုန်းကတော့ လူကောင်းသူကောင်းတွေက ငါ့ကို မာနု
လီခါလို့ ခေါ်ကြတာအမှန်ပဲ။ အခုတော့ ငါ့မှာ နာမည်လည်း မရှိတော့ဘူး။
ကျော်ကြားမှုလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ဘာများ
လိုချင်လို့ လာတာလဲ”

သူ့အမူအရာသည် ရင်းနှီးလိုသည့် လက္ခဏာမရှိ၊ သူ့လုပ်လက်စ
အလုပ်ကိုလည်း မရပ်။

“ကျွန်တော် လမ်းမှားနေလို့ပါ အဘွားရယ်၊ နွားနို့လေး တစ်ခွက်
လောက်များ မရနိုင်ဘူးလား”

“နွားနို့ ဒီမှာ မရှိဘူး”

ဟု ပြောသည်။

“ဒီအနားက ဖြတ်သွားဖြတ်လာနေတဲ့လူတွေအများကြီး၊ အားလုံး
ကို ကျွေးမွေးမနေနိုင်ပါဘူးတော်”

“အဘွားက ဧည့်ဝတ်မကျေဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ငါက ဧည့်ဝတ်မကျေဘူး။
ဒီတဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစာမကျွေးဘူး။ မင်း မောလာတယ်ဆိုရင်တော့

ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်ချင်ထိုင်၊ ငါ ဘာမှ မပြောဘူး။ စကားတစ်ခွန်းကြားဖူး တယ် မဟုတ်လား။ “တို့အိမ်နားမှာ လာပြီးထိုင်ပါ။ တို့ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံတွေ နားထောင်ပါ။ ညစာစားဖို့ကျတော့ မင်းတို့ဆီလာရမှာ ပဲဆိုတဲ့ စကားလေ”

သူသည် ကျွန်တော့်ကို စကားလှမ်းပြောနေသော်လည်း အလုပ် ကိုတော့ ရပ်နားခြင်းမပြု။

ပါးစပ်မှလည်း တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နှင့် ဆီမန်းမန်းနေသည့်နှယ် တီးတိုးစကားပြောလျက်ရှိ၏။

သူ၏ တီးတိုးရေရွတ်သံများကို ကျွန်တော် နားစွင့်မိသည်။
သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရပါ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူ့ကို အရူးမကြီးတစ် ယောက်ဟု ထင်လာသည်။

သူ့ကို ကြောက်သောစိတ်နှင့် ရွံရှာစက်ဆုပ်သောစိတ်များပါဖြစ် ပေါ်လာသည်။

တဲအတွင်း၌ ထူးထူးခြားခြား အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းဆို၍ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိပါ။

အခန်း၏နံရံတော်တော်များကို ထင်းမီးဖိုကြီးက နေရာယူထားသည်။
နံရံများထက်တွင်လည်း ဘာဓာတ်ပုံ ဘာပန်းချီကားမှ ချိတ်ဆွဲ ထားခြင်း မရှိပါ။

နံရံအားလုံးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော အရာဝတ္ထုများမှာ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုများနှင့် သစ်မြစ်များ ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲတွင် မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းများမှတစ်ပါး တခြား ဘာ ပစ္စည်းများ မည်မည်ရရ မရှိပါ။

ဇီးကွက်နှင့်ကြောင်နက်စသော သတ္တဝါရေများကိုလည်းမမြင်ရပါ။
“ရေလေးတစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်ပါရစေ အဘွားရယ်”
ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။

“ရေကတော့ အဲဟိုနားက ရေပုံးထဲမှာ ရှိတယ်”

အဘွားကြီးက ပြန်ပြောသည်။

သောက်ရေသည် ရွံ့စော်နံ့လွန်းလှ၏။

ကျွန်တော်က အဘွားကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပါသည်။

သူကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ အသိအမှတ် မပြုပါ။

ကျွန်တော်က လမ်းမကြီးဆီသို့ ရောက်နိုင်သည့် လမ်းကိုမေးသည်။

အဘွားကြီးက ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အေးစက် တင်းမာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“သွားပါတော့၊ မင်းလမ်းမင်း သွားပါ သူငယ်ရယ်။ ဒီနေရာဟာ မင်းနေရာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်ပြီဆိုရင် ဝမ်းသာရတယ်တဲ့။ ကဲ ... သွားပေဦးတော့”

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်သည် တဲထဲမှ ပြန်ထွက်ရန်မှတစ်ပါး အခြား ရွေးစရာလမ်း မရှိပါ။

သို့သော်လည်း မာကျောလွန်းလှသော အဘွားကြီးကို နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသွားအောင် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြိုးစားကြည့်ချင်သေး၏။

ကျွန်တော်သည် ကျပ်ပြားတစ်ပြားကို ထုတ်၍ သူ့အား လှမ်းပေး သည်။

ကျွန်တော့်အထင် မှန်နေပါသည်။

ငွေစကို မြင်သောအခါ သူ့မျက်လုံးများသည် ပြူးလာသည်။

အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသော လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းခါ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ငွေပြားကို ယူသည်။

“ဟာ ... အဘွားကလည်း ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အဘွားဆီ က ဘာမှမရဘဲ ပိုက်ဆံပေးရမယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ငွေစကို လက်နှင့်ဆုပ်ထားလိုက်ပြီး သူ့ကို စသည်။

“ပထမဆုံး ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင် ကြည့်ပေးရမယ်”

အဘွားကြီးက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သံသယ
မကင်းသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။

သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် လောဘက အသာစီးရသွားသည်။
“ကောင်းပြီလေ၊ လာခဲ့”

ဟု ပြောခါ ကြမ်းပေါ်မှ အားယူ၍ ထသည်။

“အခု ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဗေဒင် မဟောတော့ဘူး သားရဲ့။ ဘယ်လို
ဟောရမယ်ဆိုတာတောင် မေ့သွားပြီ။ အခုဆို ငါက အိုလှပြီ မဟုတ်လား။
မျက်စိကလည်း မွဲလွန်းလို့ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့
မင်း စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ ငါ နည်းနည်းပါးပါး ဟောမယ်”

နံရံကို အားပြု၍ လျှောက်လာနေသော အဘွားကြီးသည် ခြေ
တစ်လှမ်းလှမ်းတိုင်း ယိမ်းယိုင်လျက်ရှိသည်။

စားပွဲတစ်လုံးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျိုးကြေပျော့ဖတ်နေသည့်
ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ကိုယူ၍ ကုလားဖန်ထိုးလေသည်။

ထို့နောက် ဖဲပုံကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီး “မင်းရဲ့
ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ဖဲထုပ်ကို ချိုးလိုက်ပါ”

ဟု ခိုင်း၏။

ကျွန်တော်က သူ ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဖဲထုပ်ကို ချိုးပေးလိုက်သည်။

သူသည် ဖဲချပ်များကို စားပွဲပေါ်သို့ ခရေပွင့်ပုံဖြစ်အောင် တစ်ချပ်
ချင်းစီစီ၍ချသွားသည်။

နောက်ဆုံးအချပ် ချပြီးသောအခါ သူ့လက်ဝါးကို ဖြန့်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ပိုက်ဆံထည့်ပါ။ မင်း စိတ်ချမ်းသာရပါလိမ့်မယ်။ မင်းမှာ
ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ပေါများကြွယ်ဝလာပါလိမ့်မယ်”ဟု ပိုက်ဆံတစာစာ
တောင်းနေသည့် ဂျစ်ပဆီမကြီးတစ်ယောက် လေသံမျိုးဖြင့် ရေရွတ်သည်။

ကျွန်တော်က လက်ထဲမှ ဒင်္ဂါးပြားကို သူ့လက်ဖဝါးပေါ် တင်ပေး
လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ ဘဝခရီးရှည်ကြီး တစ်လျှောက်မှာ မင်းဟာ အောင်မြင်မှုတွေ အများကြီးရလိမ့်မယ်။ မင်းဟာ စိန်ဘုရင်မ တစ်ပါးနဲ့လည်း တွေ့လိမ့်မယ်။ သူနဲ့ မင်းနဲ့ သာယာချိုမြေ့တဲ့ စကားတွေ ပြောရလိမ့်မယ်။ မကြာခင်မှာ သတင်းကောင်းတစ်ခု ကြားရလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီးတော့ မင်း ဒုက္ခနည်းနည်းတွေ့မယ်၊ ပြီးရင် ငွေနည်းနည်းပါးပါးရမယ်၊ မင်းဟာ အသက်လည်းရှည်မယ်၊ တကယ်လို့ အသက်ခြောက်ဆယ့်ခုနစ်မှာ မသေဘူးဆိုရင်...”

သူသည် စကားကိုဖြတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။
တစ်စုံတစ်ရာ ကြားရ၍ နားထောင်နေသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်ကပါ ရောယောင်ပြီး နားထောင်လိုက်မိလေသည်။
မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံ ဖြစ်ပါ၏။
သာယာချိုအေးသောအသံ ဖြစ်သည်။
သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။
သီချင်းသံသည် တဲဘက်သို့ နီးနီးလာသည်။
ယူကရေးနီးယန်းလူမျိုးတို့၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်း ပင် မှတ်မိသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... သွားပေတော့”

ဟု မာနလီခါက ကျွန်တော့်အား နှင်သည်။

“လူစိမ်းသူစိမ်းတွေအိမ်မှာ မင်းအတွက် ဘာလုပ်စရာမှ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သာ သွားပါတော့”

သူသည် စားပွဲ၌ ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်ကို အသာတကြည် တွန်းလွှတ်သည်။

ကျွန်တော့် အင်္ကျီလက်မောင်းကိုဆွဲ၍ တံခါးဝသို့ ပို့လေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းနေသည်။

တဲနားသို့ ရောက်သည့်အခါ သီချင်းသံက ရပ်သွားလေသည်။ တံခါးလက်ကိုင်လှည့်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် တံခါးပွင့်သွား

သည်။

တံခါးဝ၌ ရပ်နေသူမှာ အရပ်မြင့်မြင့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်။
သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခါးစည်းအဝတ်ကို ပူးပြီး ကိုင်ထားသည်။
အဝတ်ထဲမှ ငှက်ပေါက်စသုံးကောင်၏ ခေါင်းများသည် ပြူတစ်
ပြူတစ်။

လည်ပင်းကလေးတွေက နီနီ။

မျက်လုံးကလေးတွေက နက်နက်။

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး ဘွားဘွားရယ်၊ မွေးကင်းစ တေးဆိုငှက်ကလေး
တွေ၊ သမီးနဲ့ လိုက်လာကြပါတယ်”

ဟု အော်ပြောရင်း အားရပါးရ ရယ်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား ဟင်၊ သူတို့အစာမစား
ကြရဘူး ဘွားဘွားရဲ့ သိလား။ သမီးမှာလည်း ပေါင်မုန့်ကပါမသွားဘူး”

မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သောအခါ စကားကို
ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်သွားသည်။

မျက်နှာတွင်လည်း ရှက်သွေးဖြန်းလျက် ရှိ၏။

သူ၏ နက်မှောင်သော မျက်ခုံးများကိုကုတ်ကာ မနှစ်မြို့သည့်
မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ မာနုလီခါကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီသူငယ်က လမ်းမှာပြီး ရောက်လာတာ။ သူ့လမ်းကို မေးနေ
တယ်”

ဟု အဘွားကြီးက ရှင်းပြသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်၍...

“ကဲကွယ်၊ မင်း ဒီမှာလာပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတာ တော်တော်ကြာ
သွားပြီ။ မင်း ရေလည်းသောက်ပြီးပြီ၊ စကားလည်း ပြောသင့်သလောက်
ပြောပြီးပြီ။ သိပ်ပြီးကြာရင် မကောင်းဘူး။ တို့ဟာ မင်းအတွက် အပေါင်း
အသင်းလုပ်ရမယ့် လူစားတွေ မဟုတ်ဖူးကွယ်”

ဟု ပြောသည်။

“ကိုယ် ပြောပါရစေ နတ်မိမယ်လေးရယ်”

ဟု ကျွန်တော်က မိန်းကလေးဘက် လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို အိုင်ရီနိုဗိုလမ်းဘက်ထွက်တဲ့ လမ်းကို လိုက်မပြ နိုင်ဘူးလားကွယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း သွားလို့ကတော့ မင်းတို့ရဲ့ ရွဲ့တောထဲက ထွက်လို့ရမယ် မထင်လို့ပါ”

သူသည် ကျွန်တော့်၏ ခေယယ ပြောသံကို သဘောကျသွားဟန် ရှိပါသည်။

ခါးစည်းအဝတ်ထဲမှ ငှက်ကလေးများကို အသာအယာ ထုတ်ပြီး မီးဖိုပေါ်တင်သည်။

ချွတ်ယူလာသည့် ကုတ်အင်္ကျီကို ခုံတန်းလျား တစ်ခုပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော် သူ့နောက်က အသာကလေး လိုက်သွားပါသည်။

“မင်း ငှက်ကလေးတွေက ယဉ်နေကြသလား”

သူ့ကို မိသောအခါ ကျွန်တော်က မေးသည်။

“အင်း”

ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ တိုတိုပြတ်ပြတ် လေသံဖြင့်ဖြေ သည်။

သစ်ကိုင်းများစိုက်ပြီး ကာထားသည့် မြဲစည်းရိုးနားသို့ ရောက်သော အခါ ရပ်လိုက်ပြီး...

“ဟိုမှာ ကြည့်၊ မြင်လား၊ ထင်းရှူးပင်နှစ်ပင်ကြားက လူသွားလမ်း ကလေး”

“အေး ... မြင်တယ်”

“အဲဒီလမ်းအတိုင်း တည့်တည့်သွား၊ ဝက်သစ်ချတုံးကြီး တစ်တုံး နားရောက်တဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်ဘက်ကိုကွေ့၊ အဲဒီလမ်းအတိုင်း တည့် တည့်ဆက်သွားရင် တောထဲကထွက်မိလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် အိုင်ရီနိုဗိုလမ်းကို ရောက်ရော”

သူက ညာလက်ကို ဆန့်တန်းပြီး လမ်းကို ညွှန်ပြနေသည့်အခိုက် ကျွန်တော်သည် သူ့အလှတွင် မနစ်မျောဘဲ မနေနိုင်။

သူသည် ဒေသခံမိန်းကလေးများနှင့် လုံးဝမတူ။

ဒေသခံမိန်းကလေးများသည် သူတို့ခလေ့ ထုံးစံအရ နဖူးနှင့် မေးစေ့၊ ပါးစပ် စသည့် နေရာများကို ပဝါများနှင့် စည်းထားသည်။

ဘယ်တော့ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် သူတို့ မျက်လုံးများသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကိုသာ ဖော်ပြတတ်ကြ၏။

အခု ကျွန်တော့်ဘေးမှ မိန်းကလေးကျတော့ သူတို့လို မဟုတ်။

အသက်က နှစ်ဆယ်နှင့် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကြားခန့်ရှိပြီး အရပ်က မြင့်မြင့်။

မြင်သူများ ငေးလောက်သည့် အလှပိုင်ရှင်။

သူ့အလှသည် ကျက်သရေရှိသော အလှ။

အဖြူရောင် ဘလောက်စ်အင်္ကျီသည် သေးသွယ်လှပသော ခါးတွင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။

သာမန် မိန်းကလေးများနှင့် မတူအောင် ထူးခြားသည့် အလှသည် မျက်နှာတွင် ထင်းခနဲ မြင်နိုင်သည်။

တစ်ကြိမ်မြင်လိုက်လျှင် တစ်သက်မမေ့နိုင်လောက်အောင် ထူးခြားသော အလှဖြစ်၏။

ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိသည် နက်မှောင်ပြီး ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သည့် မျက်လုံးအစုံတွင် တည်နေသည်။

ထူထဲသော မျက်ခုံးများသည် လေးကိုင်းသဖွယ် ကျနေသည်။

အသားကျတော့ ညိုမောင်းမောင်းတွင် ပန်းရောင်သန်းနေသည်။

“မင်း ဒီတော့ကြီးထဲမှာ နေရတာ မကြောက်ဘူးလား”ဟု ကျွန်တော်က ခြံစည်းရိုးနားတွင် ခဏမျှရပ်၍ စူးစမ်းမိသည်။

သူက ပခုံးများ တွန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက ဘာပြုလို့ ကြောက်ရမှာလဲ။ ဒီလမ်းက ဝံပုလွေတွေ ဘယ်တော့မှ မလာဘူး”

“ကိုယ်ဆိုလိုတာက ဝံပုလွေတွေသာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ကို နှင်းခဲ
တွေ ဖုံးသွားရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ တောမီးလောင်ရင်ကော မခက်ပေဘူး
လား၊ ဖြစ်နိုင်တာတွေ အများကြီးပဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်တည်း နေရတာ
အရေးကြုံရင် ကူညီမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“မရှိတော့လည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပါပဲ”

သူက သရော်သံဖြင့် ပြော၏။

“သူတို့အနေနဲ့ ကျွန်မတို့ အဘွားနဲ့ ကျွန်မတို့ကို မနှောင့်ယှက်
ကြရင်ပြီးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဗဟုသုတ သိပ်များရင် ထိပ်ပြောင်တယ်ဆိုတဲ့စကား ရှင်လည်း
ကြားဖူးမှာပါ”

ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ရှင်ဟာ ဘယ်လို လူစားဖြစ်နိုင်မလဲ”

အဘွားကြီးနှင့်မိန်းကလေးတို့သည် အစိုးရအာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်း
မှ နှောင့်ယှက်မည်ကို စိုးရိမ်နေကြမှန်း ကျွန်တော် နားလည်လာသည်။

ကျွန်တော် ကပျာကယာ ရှင်းပြသည်။

“မင်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကိုယ်ဟာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်လည်း
မဟုတ်ဘူး၊ စာရေးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ယစ်မျိုးဘက် ဝန်ထမ်းလည်း
မဟုတ်ဘူး။ တိုတိုပြောရရင် ကိုယ်ဟာ အစိုးရဌာနတွေနဲ့ လုံးဝ ဆက်စပ်
ပတ်သက်နေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ကိုယ်ပြောတာ ယုံပါ။ ကိုယ်ဟာ ဒီ ဒေသမှာ
လူစိမ်းတစ်ယောက်ပါ။ လနည်းနည်းလောက် နေပြီးရင် ပြန်မှာပါ။ တကယ်
လို့ မင်းက မပြောစေချင်ရင် ကိုယ် ဒီနေရာရောက်တာနဲ့ ကိုယ်မင်းနဲ့
တွေ့ခဲ့တာကို ဘယ်သူမှ မပြောဘူး။ မင်း ကိုယ့်ကို ယုံတယ် မဟုတ်လား
ဟင်”

သူ့မျက်နှာသည် နည်းနည်းတော့ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်သွား၏။

“ဒါပေါ့လေ၊ ရှင် လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ အမှန်တွေ ပြောတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို တစ်ခုတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောပြစေချင်တယ်။ ရှင် ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ကြားဖူးထားသလား၊ ကြားဖူးလို့ ရောက်လာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အမှတ်တမဲ့ လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတာလား။”

“အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ကိုယ် မင်းတို့အကြောင်း ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့နေရာကို တစ်နေ့မှာ လာကြည့်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်။ ကနေ့ရောက်လာတာကတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ကိုယ် မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတာပါ။ ကိုယ် သိချင်တာလေးတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေကို ကြောက်နေတာလဲ။ သူတို့က ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးပေးနိုင်မှာမို့လဲ”

သူက မသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံး၊ ခေါင်းဆုံးကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ဘက်က လိပ်ပြာသန့်နေသည်ဖြစ်ရာ သူ့အကြည့်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ရင်ဆိုင်ပါသည်။

ထို့နောက်တော့ သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုအပြည့်ဖြင့် သူ့ရင်ထဲ၌ ရှိသမျှကို ဖွင့်ဟ၏။

“သူတို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ မြေးအဘွား ဒုက္ခအမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ သာမန် အရပ်သူ၊ အရပ်သားတွေကတော့ သိပ်မဆိုးဘူး။ အရာရှိဆိုတဲ့လူတွေက သိပ်ဆိုးတယ်၊ သူတို့က အမြဲတမ်းလိုလို လက်ဆောင်ပဲ လိုချင်နေကြတာပဲ။ နယ်ပုလိပ်တွေရော၊ ခရိုင်ပုလိပ်တွေရော၊ ပြီးတော့ အခြားအရာရှိတွေရော အားလုံး အတူတူပဲ။ သူတို့က ကျွန်မအဘွားကို စုန်းမကြီးလို့ ခေါ်နေကြတယ်။ ဒီလိုခေါ်လို့ ဘာထူးမှာမို့လဲ”

“သူတို့က မင်းကို မတော်မတရားများ ပြုကြသေးသလား”
မေးရန်မသင့်သည့် မေးခွန်းသည် ကျွန်တော့် ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားပါသည်။

သူက ခေါင်းခါသည်။

“မပြုဘူး၊ တစ်ခါတုန်းက မြေတိုင်းစာရေးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ကြံဖူးတယ်၊ သူက ကျွန်မကို ချစ်ချင်တာပေါ့လေ။ ကျွန်မက ပြန်ပေးလိုက် တဲ့ အချစ်ကို သူတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ မေ့မယ်မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ထင်တယ်”

သူ့လေသံမှာ သရော်သလို၊ ရှော်သလို လေသံမျိုးဖြစ်သော်လည်း ခပ်မာမာတင်းတင်း ရှိလွန်းလှသည်။

“အင်း.. .. ဟုတ်မှာပါပဲ။ သူဟာ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ကြီးပြင်း လာတာ။ သူ့ကို သွားပြီး မတော်မတရားပြုဖို့ ကြိုးစားရင် လွယ်မထင်ပါဘူး”
ဟု တွေးမိသည်။

“ကျွန်မတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ မစော်ကားဘူး၊ မနှောင့်ယှက်ဘူး” ဟု ကျွန်တော့်အပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချလာပြီဖြစ်သော မိန်းကလေးက ဆက်ပြော သည်။

“ကျွန်မတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဘူး။ ကျွန်မ မြို့ကို တစ်နှစ်လုံးနေမှ တစ်ခေါက်ပဲသွားတယ်။ ဒါလည်းပဲ ဆပ်ပြာနဲ့ ဆားဝယ်ဖို့သွားတာ။ ပြီးတော့ ဘွားဘွားဖို့ လက်ဖက်ခြောက်၊ ကျွန်မသွားရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြည့်လည်း မကြည့်ဘူး၊ အသိလည်း မလုပ်ဘူး”

“မင်းရော၊ မင်းအဘွားရော နှစ်ယောက်စလုံး သိပ်ပြီး ဖော်ဖော် ရွေရွေ မရှိကြတာတော့ ကိုယ်လည်းသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နောက် တစ်ကြိမ် ဒီဘက်ရောက်တဲ့အခါ ဝင်မလည်ရဘူးလား ဟင်”

သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

ရယ်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာသည် တစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။

တင်းမာသည့် အရိပ်အငွေ့များ ကင်းစင်ကုန်သည်။

ကြည်လင်ချိုမြခြင်းကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ရသည်။

အလှတွင် အလှထပ်၍ ဆင့်ပေးလိုက်သည့်နှယ် ရှိလှပါသည်။

“ရှင်က ဘာကြောင့် ကျွန်မဆီကို လာလည်ရမှာလဲ။ ဘွားဘွားနဲ့ ကျွန်မတို့ဆီလာလည်ရင် ရှင် ပျင်းသွားမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟာ သဘောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ဝင်လာပေါ့။ ရပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ရှင် ကျွန်မတို့ဆီလာရင် ရှင့်သေနတ်ကိုတော့ထားခဲ့ပါ”

“မင်းက ကြောက်လို့လား”

“ကြောက်စရာ ဘာရှိလဲ၊ ကျွန်မ ဘာကိုမှ မကြောက်ပါဘူး”

သူ့အသံသည် မာလာပြန်၏။

“ကျွန်မက ဒီအလုပ်ကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ဘာကြောင့် ရှင်တို့က ငှက်ကလေးတွေ၊ ယုန်ကလေးတွေကို လိုက်သတ်နေရတာလဲ။ သူတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မရှာဘူး၊ ဒုက္ခမပေးဘူး၊ အန္တရာယ်မပြုဘူး။ ရှင်တို့ ကျွန်မတို့ အသက်ရှင်နေချင်သလို သူတို့လည်း အသက်ရှင်ကြတာပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ခမျာ သေးသေးငယ်ငယ်လေးတွေ။ ကဲပါလေ ရှင် သွားတော့၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်”

သူသည် စကားကို ဖြတ်ပြီးခါမှ ကပျာကယာ ထပ်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်နာမည်ကိုတောင် မသိရသေးပါလား။ ဘွားဘွားကတော့ ကျွန်မကို ဆူတော့မှာပဲ”

သူသည် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်အပါးမှ ပြေးထွက်သွား၏။

ခေါင်းကို ငုံ့ထားပြီး လက်နှစ်ဖက်က လေထဲတွင် လွင့်မျောကာ ဖိုးရိုးဖားရားဖြစ်နေသော ဆံပင်များကို ကိုင်ထားလေသည်။

“ခဏ နေပါဦး”

ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းအော်သည်။

“မင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ၊ တို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်း မိတ်ဆက်ကြရအောင်လေ”

သူသည် အပြေးရပ်ကာ နောက်လှည့်ကြည့်၏။

“ကျွန်မနာမည်က အယ်လ်ယိုနာတဲ့။ ဒီအရပ်မှာတော့ သူတို့က “အိုလက်ဆီယာ” လို့ ခေါ်ကြတယ်။

ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကိုထမ်းကာ သူ ညွှန်ပြလိုက်သည့် လမ်း အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့၏။

တောစပ်မှအထွက်တွင် တွေ့ရသည့် တောင်ကုန်းကလေးပေါ် တက်လာခဲ့သည်။

ထိပ်ရောက်တော့ နောက်သို့ ပြန်၍ လှည့်ကြည့်မိပါလေသည်။

အိုလက်ဆီယာ၏ နီရဲရဲစကတ်သည် လေထဲတွင်လွင့်ကာ လှုပ်ရှား လျက်ပင် ရှိသေး၏။

ဖြူဖွေးသော ဆီးနှင်းပြင်များကို နောက်ခံထား၍ ပြေးသွားနေသော သူ့ရုပ်လွှာသည် ပီပြင်ထင်ရှားလျက် ရှိပါသည်။

ယာမိုလာသည် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်နာရီခန့်ကြာမှ ရောက်လာ၏။

စကားများများပြောရန် ဝန်လေးသူတစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အချိန်ကုန် လေကုန်ခံ၍ ကျွန်တော့်အား...

“ဘယ်နေရာ မျက်စိလည်သွားတာလဲ။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးအထိ ရောက်သွားသလဲ”

စသည့် မေးခွန်းများကို မမေး။

“ကျုပ် ဟိုယုန်ကို ရခဲ့တယ် ဆရာ၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထားတယ်။ ပြုတ်ကြော်လုပ်ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဆရာက မိတ်ဆွေတစ်ဦးဦးဆီ လက်ဆောင် ပေးချင်သလား”

ဟုသာ ပြောသည်။

“ဟေ့ ... ယာမိုလာ၊ ကနေ့ ငါ ဘယ်ကိုရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း သိသလား”

ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သိပ် သိတာပေါ့”

ဟု သူက ခပ်တည်တည် ပြန်ဖြေ၏။

“ခင်ဗျား စုန်းမတွေဆီ သွားတာပါ”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အော်ခေါ်နေတာကို ခင်ဗျား ပြန်
မထူးဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ ခြေရာကိုခံပြီး လိုက်တယ်။ ဒီဟာမျိုး
မလုပ်သင့်ဘူး ဆရာ”

ထို့နောက် စိတ်ရှုပ်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် ထပ်ပြောသည်။

“ဒါဟာ မကောင်းမှု ဒုစရိုက် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တာဗျ”

အခန်း (၄)

ထိုနှစ်တွင် နွေဦးပေါက်ရာသီသည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် စောစော စီးစီးကျလာ၏။

ပိုလက်စယီရွာ၌ အစဉ်အမြဲ ကြုံရတတ်သည့်အတိုင်းဖြစ်သည်။ ရွာလယ်လမ်းများပေါ်တွင် ရေစီးကြောင်းများသည် တရဟော ပြေးဆင်းလျက်ရှိကြသည်။

အမြှုပ်များ ပလုံစီလျက်ရှိသော ရေတို့သည် တဟဲဟဲ အော်မြည်ကာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို တိုက်ခိုက်ဖြတ်သန်းသွားနေကြသည်။

အချို့နေရာများတွင် ရေတို့သည် အိုင်ထွန်းလျက်ရှိကြပြီး တိမ်ဖြူဖြူများ အုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိသော ကောင်းကင်ပြာပြာသည် ရေမျက်နှာပြင်မှ မှန်သားထက်တွင် အရိပ်ထင်လျက် ရှိကြပါသည်။

အိမ်ခေါင်မိုး တံစက်မြိတ်များဆီမှ ရေစက်များသည် တွဲလွဲခိုကာ တစ်ပေါက်ချင်း ကျဆင်းလျက် ရှိကြပါသည်။

လမ်းဘေးဝဲယာရှိ မိုးမခပင်များထက်မှ စာကလေးများသည် အုပ်လိုက်သင်းလိုက်ဖွဲ့၍ အော်မြည်လျက်ရှိကြရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူတို့အသံများဖြင့် သောသောညံလျက် ရှိပါသည်။

ဆီးနှင်းများ အရည်ပျော်ကုန်ကြပြီ။

ချိုင့်ဝှမ်းများနှင့် သစ်ရိပ်ချိုရိပ်များအောက်၌သာ ဆီးနှင်းများကို မြင်ကြရတော့၏။

ဆီးနှင်းများသည် ဟိုတုန်းကလို ဖြူစင်သန့်ရှင်းခြင်း မရှိတော့။

ပေရေညစ်ပတ်ကာ မည်းတူးနေကြလေပြီ။

နွေဦးပေါက်ရာသီ၏ ထူးခြားသော မြေနံ့သည် လေထဲတွင် လွင့်မျောလျက် ရှိ၏။

နွေဦးပေါက်ရာသီ၏ ကြည်လင်သာယာမှုကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ၌ ပျော်သလိုလို၊ ကြေကွဲသလို ခံစားနေရပါသည်။

တစ်ဖက်မှလည်း ယင်းခံစားမှုနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ကြေကွဲ သလိုလို၊ ပူဆွေးသလိုလို မရေရာသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကိုပါ ခံစားနေရ ပါ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နွေဦးပေါက်၍ ဆောင်းပျောက်ပါပြီဆိုကတည်း က ညများသည် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာသည်။

စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းမှုသည်လည်း သူ့သဘာဝအတိုင်း ဝင်ရောက်လာ ကြပြီ ဖြစ်၏။

နွေဦးပေါက်ရက်များအတွင်းတွင် အိုလက်ဆီယာ၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံထဲမှ လုံးဝ ထွက်မသွားခဲ့ပါ။

တစ်ယောက်တည်း ရှိနေခိုက်တွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ် တွင်လှဲကာ မျက်လုံးများကို စွဲမှိတ်ထားချင်၏။

သို့မှသာလျှင် သူ့မျက်နှာ၊ သူ့အပြုံး၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ် စသည်တို့ကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ကြည်လင်သာယာပြီး တက်ကြွလန်းဆန်းသော သူ့အသံကို ကျွန်တော် ကြားယောင်မိ၏။

သူ့နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသမျှ စကားတိုင်းနှင့် သူ၏လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှသည် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးထူးခြားနေသည်။

ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော သူသည် အဆင့်အတန်းမြင့်မားသည့် မျိုးနွယ်မှ ပေါက်ဖွားလာသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးများ ဖြစ်လေမလားဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိပါသည်။